

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. M. , nar.,**
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č.j. CPR-17572-8/ČJ-2019-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. CPR-17572-8/ČJ-2019-930310-V240 ze dne 29. 11. 2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí č.j. KRPA-120337-15/ČJ-2019-000022-SV ze dne 23. 3. 2019, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie v délce 30 měsíců, a jímž byla též podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 správního řádu, neboť stav věc nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2 správního řádu z důvodu, že si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Porušen měl být rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, kdy žalovaný nepostupoval v řízení v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

3. Žalobce poukazuje na skutečnost, že na území ČR má nezletilého syna, nar. XX, který má na území ČR povolen trvalý pobyt. Uložením správního vyhoštění došlo podle žalobce k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života z důvodu nutnosti zajištění péče o syna. Bylo proto na místě, aby žalovaný řízení překvalifikoval na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, a nikoli, aby žalobci uložil správní vyhoštění, navíc v délce 30 měsíců

4. Žalobce napadá závěrečné stanovisko ve věci, s jehož závěrem, že jeho vycestování je možné, nesouhlasí. Konkrétně žalobce poukazuje na to, že v jeho vlasti probíhá vnitrostátní konflikt, který nepolevuje na intenzitě a přestože je soustředěn ve východních částech země, dopadá na civilní obyvatelstvo na celém území Ukrajiny.

5. Dle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 30 měsíců, a byla stanovena doba k vycestování v délce 15 dnů.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

8. Při pobytové kontrole dne 23. 3. 2019 bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně a téhož dne proto bylo zahájeno správní řízení o jeho správním vyhoštění. Do protokolu o výsledku žalobce uvedl, že bydlí v Praze, adresu pobytu však nezná. Do ČR přicestoval v roce 2015 jako turista, od té doby zde pobývá neoprávněně, o čemž ví. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo již v roce 2014, avšak nevycestoval z důvodu, že zde má syna, který se jmenuje XX, nar. XX. Syn zde má povolen trvalý pobyt a žalobce uvedl, že je jeho biologickým otcem, v rodném listě zapsán není. Je svobodný, syna vidá většinou jeden den o víkendu. V ČR občasně vykonává brigády, které jej živí. V ČR kromě syna nemá žádné vazby, na Ukrajině žije jeho matka a sestra, dříve bydlel právě u matky. Žalobce potvrdil, že má na vycestování dostatečné prostředky a nemá žádný důvod, který by jeho vycestování bránil.

9. Dne 23. 3. 2019 bylo vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR se závěrem, že vycestování žalobce je možné. Nebylo zjištěno, že by žalobci mělo ve vlasti hrozit nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, kde je bezpečnostní situace natolik uspokojivá, že plně umožňuje návrat žalobce do vlasti. Ozbrojený konflikt se nadále soustřeďuje výhradně na východě Ukrajiny. Překážkou vycestování nemůže být ani skutečnost, že má v ČR žalobce syna, neboť sice jeho vycestováním nepochybně dojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, tento zásah však nebude nijak nepřiměřený mimo jiné i vzhledem k tomu, že žalobce uvedl, že syna vidává zpravidla jeden den o víkendu.

10. Dne 23. 3. 2019 bylo vydáno rozhodnutí č.j. KRPA-120337-15/ČJ-2019-000022-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie v délce 30 měsíců, a jímž byla též podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce pobýval na území ČR, aniž by k tomu měl patřičné oprávnění, od 31. 7. 2015 do 23. 3. 2019, čímž naplnil uvedenou skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění. Ke skutečnosti, že má žalobce na území ČR syna, kterého vidá zpravidla jeden den v týdnu, správní orgán prvního stupně uvedl, že jelikož není žalobce zapsán v rodném listě dítěte, není možné na něj jako na otce pohlížet. Nadto provedenou lustrací správní orgán zjistil, že žádná osoba neodpovídá popisu žalobce a ani žalobce svá tvrzení ohledně syna naprosto ničím nepodložil. Správní orgán proto uvedl, že nebyla prokázána existence rodinných vazeb žalobce na území ČR. Ohledně vazeb žalobce na Ukrajině naproti tomu správní orgán konstatoval, že tam žije sestra a matka žalobce, má se tedy kam vrátit. Správní orgán uzavřel, že žalobce tím, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, musí počítat s tím, že bude nucen své rodinné vazby zde buď přerušit, nebo je realizovat mimo území ČR. Zásah do soukromého a rodinného života v případě žalobce shledal správní orgán přiměřeným, k tomu účelu provedl posouzení jednotlivých kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Při stanovení doby 30 měsíců správní orgán zohlednil délku a závažnost protiprávního jednání žalobce, dobu k vycestování v délce 15 dnů odůvodnil tím, že žalobce má platný cestovní doklad.

11. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že vydaným rozhodnutím dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť má na území ČR již zmíněného nezletilého syna. Správní orgán měl proto řízení překvalifikovat na řízení dle §50a zákona o pobytu cizinců, v žádném případě však neměl uložit správní vyhoštění v délce 30 měsíců. Žalobce napadl rovněž závazné stanovisko, se kterým nesouhlasí, neboť se domnívá, že na Ukrajině stále probíhá válečný konflikt, jehož dopady se projevují na celém území Ukrajiny. Namítal dále porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Pro vydání rozhodnutí nebyly dle žalobce splněny podmínky.

12. Dne 18. 9. 2019 bylo ve věci vydáno nové závazné stanovisko se závěrem, že vycestování žalobce je možné, s tím žalobce opět nesouhlasil.

13. Dne 29. 11. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí č.j. CPR-17572-8/ČJ-2019-930310-V240, kterým odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

14. Žalovaný uvedl, že žalobce jednoznačně naplnil svým protiprávním jednáním uvedenou skutkovou podstatu. Upřesnil však, že neoprávněně na území ČR žalobce pobýval nikoli od 31. 7. 2015, jak uvedl správní orgán prvního stupně, nýbrž od 30. 7. 2015, neboť na základě krátkodobého schengenského víza byl oprávněn na území ČR pobývat pouze do 29. 7. 2015. K námitce ohledně nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal přítomnost syna v ČR a lustrací se nepodařilo syna žalobce na základě jím poskytnutých údajů dohledat. Žalovaný přesto dodal, že i kdyby se syn žalobce na území ČR skutečně nacházel, ani tak by tato skutečnost nemohla založit překážku vycestování žalobce z ČR. Pokud se se synem vidá jedenkrát týdně, nelze učinit závěr, že by syn byl na něm významně závislý, navíc žalobce

vedl, že žije sám, o syna tedy nepečuje. Žalobci nic nebrání, aby se synem nadále byl v telefonickém kontaktu, nebo může odcestovat na Ukrajinu i s ním, neboť neprokázal, že by v zemi původu nemohl své rodinné vazby realizovat. Jiné vazby žalobce v ČR nemá a naopak je má v zemi původu, kam, jak sám uvedl, se může vrátit. Žalovaný neshledal, že by bylo na místě řízení o správním vyhoštění překvalifikovat. Pokud žalobce vědomě pobývá na území ČR neoprávněně, musí být srozuměn s následky tohoto jednání, a tedy i s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění. Ke stanovení délce správního vyhoštění žalovaný uvedl, že byla stanovena zcela adekvátně s ohledem na okolnosti případu. Je třeba zohlednit, že neoprávněný pobyt žalobce na území ČR byl více než 3,5 roku. V neprospěch žalobce svědčí rovněž skutečnost, že neoprávněný pobyt byl zjištěn správním orgánem a lze tedy předpokládat, že pokud by tomu tak nebylo, žalobce by i nadále v ČR pobýval. Nejedná se konečně ani o první porušení právních předpisů ze strany žalobce. Polehčující okolností bylo, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Ohledně závazného stanoviska žalovaný uvedl, že s ohledem na to, že byl žalobcem napaden závěr původního stanoviska, vyžádal si stanovisko nové, jehož závěr opětovně potvrdil, že vycestování žalobce je možné. I když žalobce následně vyjádřil nesouhlas i s tímto novým stanoviskem, má žalovaný za to, že postupoval zcela v souladu se zákonem. Námitky ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení žalovaný rovněž nepovažoval za relevantní, neboť žalobce je nijak neupřesnil, neuvedl, co jimi napadá.

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

16. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobce, při kterém žalobce opravil rok narození syna a navrhl doplnit dokazování výsledkem družky a novou pobytovou lustrací syna. Dále soudu předložil k nahlédnutí kopii dokladu syna v telefonu, ze které měla být zřejmá identita i pobytové oprávnění syna. Poškození telefonu žalobce však bylo natolik zásadní, že bylo možné spatřit pouze mlhavé údaje z nějakého cestovního dokladu. Odhlédnuto od toho, že žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, nic nebránilo soudu předložit tento důkaz v listinné (stažené) kopii, stále je rozhodné, zda žalobce prokázal, že je otcem se zde zdržujícího dítěte. Otcovství k dítěti se nepokazuje tvrzením, výsledkem matky nebo fotografiemi dítěte, nýbrž rodným listem či rozhodnutím soudu. Bylo zcela na žalobci, aby učinil úkony k takové legalizaci svého otcovství bez ohledu na příčiny jeho neuvedení v rodném listu. Z téhož důvodu soud odmítl požadovaný důkaz výsledkem matky dítěte a opakovanou pobytovou lustrací. Žalobci nic nebránilo ve správním řízení předložit jasnou identifikaci dítěte, ostatně až v soudním řízení opravil rok narození syna. Totéž lze konstatovat ohledně návrhu na výslech matky dítěte, přičemž její výslech by byl nadbytečný, neboť jak výše uvedeno, její tvrzení není způsobilé prokázat otcovství žalobce.

17. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

18. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové

doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“

19. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019: „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“

20. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

21. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

22. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že oproti žalobkyni považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

23. Při rozhodování o správním vyhoštění je povinností žalovaného posoudit, zda rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Za tím účelem posuzuje kritéria dle § 174a, přičemž rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, pokud by důsledkem jeho vydání byl tento nepřiměřený zásah zjištěn. Žalobce uvedl, že v ČR má syna, který zde má povolen trvalý pobyt, jehož je žalobce sice biologický otec, ale není jako otec uveden v jeho rodném listě. V průběhu správního řízení však nedoložil žádný doklad prokazující tuto skutečnost a ani lustrací se nepodařilo zjistit existenci takové osoby. I přesto byl zkoumán dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kdy správní orgán uvedl, že z tvrzení žalobce mimo jiné vyplynulo, že se se synem vídá většinou jednou týdně. Žalovaný doplnil, že jelikož žalobce uvedl, že žije sám, nelze se ani domnívat, že by o syna jakkoli trvale pečoval. Vycestováním žalobce v případě, že zde skutečně má syna, by sice došlo k zásahu do rodinného života, avšak tento zásah nelze v žádném případě považovat za jakkoli nepřiměřený, neboť se synem může být žalobce nadále v kontaktu, nebo se může odstěhovat i sním na Ukrajinu, kde žije též jeho matka a sestra a kde může své rodinné vazby plně realizovat. Žalobci navíc nic nebrání, aby využil mechanismů zákona o pobytu cizinců a opatřil si potřebné oprávnění, aby zde mohla pracovat. Správní orgány při posouzení dopadů rozhodnutí zohlednily též veřejný zájem na vycestování žalobce, kterému bylo správní vyhoštění v ČR uloženo již podruhé, a jehož neoprávněný pobyt zde byl delší než 3,5 let.

24. Správní orgán prvního stupně se otázce posouzení dopadů do soukromého a rodinného života žalobce věnoval na stranách 3-5 rozhodnutí, v případě rozhodnutí žalovaného lze odkázat na strany 4-5 rozhodnutí, kde žalovaný mimo jiné uvedl, že nezjistil takové rodinné a soukromé vazby na území, které by byly rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy. Soud konstatuje, že žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce při výslechu uvedl, a vyjádřil se k nim v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný se dostatečně zabýval kritérii dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, položil žalobci celou řadu otázek směřujících ke zjištění týkajících se jeho poměrů. Žádnou skutečnost, která by mohla být nepřiměřeným zásahem ve smyslu § 119a odst. 2 zákona soud nenalezl a žalovaný proto postupoval správně, přičemž i svůj postup dostatečně odůvodnil způsobem odpovídajícím zjištěným okolnostem věci.

25. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016-27, „[p]rávo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, které ve své judikatuře stanovil ESLP a uvádí je již stěžovatel ve své kasační stížnosti (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99; rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99). Jednotlivá kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Současně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Stěžovatel uvádí, že v případě správního vyhoštění by mu byl znemožněn jeho kontakt s rodinou (rodiči a bratrem) na území České republiky. S ohledem na citovanou judikaturu není závazkem státu, aby respektoval volbu stěžovatele ohledně země, kde chce se svou rodinou (resp. její částí) rozvíjet soukromý a rodinný život. Stěžovatel neuvedl žádné důvody, jež by nasvědčovaly tomu, že by mu v zemi jeho původu bylo bráněno v realizaci soukromého a rodinného života“. Otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce se oba správní orgány vypořádaly dostatečně.

26. Správní orgány učinily dotaz na pobyt tvrzeného syna v mnoha variacích příjmení, učinily dotaz i dle označení v žalobě XX a přesto negativně. Není tak důvod dané učinit znovu v soudním řízení, zejména pokud jde o nerozhodnou skutečnost, neboť žalobce neprokázal, že je otcem se zde zdržujícího nezletilého dítěte. Při soudním jednání žalobce uvedl, že žije s družkou a dítětem ve společné domácnosti. Takto nejen že uvedl po lhůtě k podání žaloby, ale zejména v rozporu se svým tvrzením během správního řízení, kdy uvedl, že žije sám a syna vidí většinou jeden den o víkendu.

27. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že by správní řízení o správním vyhoštění mělo být změněno na správní řízení o opuštění území. Kvalifikace protiprávního jednání byla žalovaným provedena správně a správná byla i aplikace § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Délka neoprávněného pobytu žalobce na území ČR činila více

než 3,5 let a zároveň již dříve mu bylo uloženo správní vyhoštění. Jeho protiprávní jednání tak bez jakékoliv pochybnosti naplnilo příslušnou skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, aniž by byl dán nepřiměřený zásah do jeho rodinného života (srovnej § 50a zákona o pobytu cizinců).

28. Námitku, kterou žalobce napadá závazné stanovisko, je třeba rovněž odmítnout. Správní orgán prvního stupně si ohledně možného vycestování žalobce vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, jež potvrdilo, že jeho vycestování je možné. Jelikož jej žalobce v odvolání napadl, vyžádal si následně žalovaný závazné stanovisko nové, které tento závěr plně potvrdilo s tím, že na Ukrajině stále probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze v její východní části, kdy ostatní části nejsou konfliktem významněji zasaženy. Oblast původu žalobce byla shledána bezpečnou, umožňující jeho návrat. Žalobce následně napadl i toto nové stanovisko kdy své obavy opírá o existenci válečného konfliktu, který podle ní sice probíhá ve východní části země, ale ovlivňuje celou zemi. Soud k tomu uvádí, že závazné stanovisko obsahuje aktuální praxí potvrzený závěr, že s ohledem na válečný konflikt lze za nebezpečné považovat pouze omezené východní území Ukrajiny, přičemž naprostá většina území je bezpečná a pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Žalobce akcentuje existenci válečného konfliktu, ale bez jakéhokoli vztahu k jeho osobě. Nadto je třeba rovněž podotknout, že žalobce ve své výpovědi neuvedl, že by na Ukrajině měl jakékoli problémy ohledně bezpečnosti a nezmínil v této souvislosti ani žádné obavy. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebylo zjištěno, že by žalobci mohlo při návratu hrozit ve vlasti jakékoli nebezpečí.

29. Žalobce konečně namítá nesplnění podmínek řízení pro vydání rozhodnutí s odkazem na uloženou délku doby vyhoštění a doby k vycestování. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019). Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 30 měsíců se tak pohybuje v zákonem stanovené maximální době. Správní orgány přitom řádně odůvodnily, z jakého důvodu uložily vyhoštění v uvedené délce. Správní orgány zejména přihlíděly k délce a závažnosti porušení právních předpisů České republiky, jakož i k tomu, že se ze strany žalobce jednalo o opětovné porušení právního řádu. Také lhůta pro vycestování v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí odpovídá okolnostem daného případu.

30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 29. ledna 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce